

1. Když jak užovka si přijde den,
znáte to, nechce se vstát,
a zipy spacáků jak vodu kmen rozevře,
někdo začne hrát,
taková přenádherná vůně dříví hořícího
pošimrá ti nos,
jak první kroky v trávě studěj',
to jak vyšláp' sis do rána bos.
  2. A první písnička a první čerstvej smích,
první paprsky a stín
táhnou se z korun stromů v jasnejch přímkách
a přes ně k nebi letí dým,
a člověk pochopí, proč rána tichý jsou,
to z úcty k světu snad,
ty rozhlížíš se, málem by sis sednul,
jak to tu máš rád.
- R: Když po kopcích se probouzí svět,
ty balíš, když jsi něco sněd',
u trati trháš první kytku, dáváš holce, však ona ví,
a první vlaky, prvních tunelů chlad
a první výhybka, tajně zkoušíš si hrát,
a první zakopnutí o ten pražec navíc, jak ses' zapovídal,
a první hlasy ptáků v komínech skal,
lavičky na nádražích, kde pohledy jsi psal,
závratě z viaduktů, kde mě to vždycky láká zkusit se vznést,
a první zátočiny stříbrnejch řek,
po stráních stáda, tichej mlčící vlek,
a telegrafní dráty, co se před tunelem sehnou trochu níž,
setkání s kamarády ze vzdálenejch měst,
navzájem píšete si adresy cest,
tu a tam káně krouží, hledá v poli myš, no, má asi hlad,
a čapí hnízda a měď kostelních střech,
zákryty vinic, nápisy na starejch zdech,
hřbitovní rozvrzaný vrátka a pan farář spěchá přes náves dál,
tududu ...